הארנב והתנינים

מתוך: ס. דרמוכין "הדלעת הקסומה"

עכבר הדקלים סיפר לארנב כי באי קטן שבמרכז הנהר ניגר צומחים שיחים גדולים של בננות נהדרות. הארנב אהב בננות במיוחד ולכן החליט לצאת ולבדוק את האי הזה. הוא ישב עכשיו על גדות ניגר, הביט על האי וליקק את שפמו הארוך. הוא כל כך רצה לטעום מהבננות! אך איך יגיע לשם?

למזלו עבר לא רחוק עגור והארנב קרא לו ושאל האם מוכן יהיה לעזור ולהעביר אותו לאי. והעגור הסכים, כי הוא בעצמו רצה לבקר את קרוביו הגרים באי. וכך תוך כמה רגעים הארנב היה כבר על האי ובדק את הבננות. הן באמת היו נהדרות, גדולות, שמנות, בשלות כבר ועסיסיות. הארנב אכל אותן בתאבון ותוך זמן קצר אכל הכל משלושה שיחים. תוך אכילת הבננות מהשיח הרביעי הרגיש כאבי בטן. ואז הוא נשכב על חול החוף ונרדם לזמן מה.

לקראת הערב כבר הרגיש בריא ורענן. הוא התרחץ בניגר, הסתובב הנה והנה על החול הכתום וגמר לאכול בננות מהשיח הרביעי. בא הלילה והארנב ישן חזק. בבוקר השמש האירה את עקבות הארנב על החוף. הוא התעורר, שפשף את עיניו בכפו המרוחה בעסיס הבננות והסתכל סביב. השתומם מאוד כשראה הרבה עקבות ארנב על החול. זה נראה לו כאילו אלפי ארנבים הסתובבו שם. אך הוא הבין מיד כי אלה העקבות שלו. הוא צחק ממש כשראה כמה סימני נוכחות יצר תוך יום אחד בלבד!

***

באי חיה משפחה גדולה של תנינים.
הם היו תמיד סבורים כי האי וכל מה
שעליו שייך רק להם. בבוקר הם
התחילו לזחול על החוף, להתחמם
בשמש ולברך זה את זה ב"בוקר
טוב". ופתאום תנין קטן אחד בא
לאבא שלו וסיפר שעל האי ראה
ארנב, שמסתובב על החוף והספיק
כבר לאכול בננות מארבעה שיחים.
"ארבעה שיחים?" קרא התנין הגדול
"הרי הוא ירוקן מהר את כל האי!"
את זה התנינים לא יכלו לסבול.
התנין הזקן שבמשפחה פתח רחב

את עיניו הצהובות ונתן מכה חזקה בזנבו הכבד. כולם השתתקו.
"את הארנב צריך לטרוף!" קרא התנין הזקן.
וכל התנינים, מהגדול ועד הקטנטן ביותר חזרו במקהלה:
"לטרוף! לטרוף!"
כולם התפזרו לחפש את הארנב.
והוא בינתיים אכל בננות מהשיח החמישי והסתובב על החוף. אך הרגיש כבר מרחוק בתנינים הזוחלים בכוונו ומהר קפץ על גדם גבוה, שארית של עץ מנגו הישן. הוא הכיר את הערמה הנבזית של התנינים. עוד בצעירותו אמא שלו הזהירה אותו לפניהם.
התנינים נעמדו סביב הגדם, חרקו בשיניהם החדות ופתחו רחב את הלועות המשוננים שלהם, אך לא יכלו להשיג אותו. הוא תחילה רעד מפחד, אך כשראה שהוא יושב מספיק גבוה והתנינים לא יכלו להגיע אליו, נרגע.
"הי אתה!" קרא התנין הזקן "רד משם. באנו לאכול אתך. אין לך מה לעשות כאן, על האי שלנו!"
"לא תוכלו לאכול אותי. אתם מעטים

מדי. תכף יבואו כל הארנבים שלנו ויגרשו אתכם מהאי. אתם יודעים כמה אנחנו? רק תספרו את העקבות שעל החוף!"

והתנינים שהתרשמו מכמות עקבותיו על החול התחילו לספור. אך הם היו רבים והפריעו זה לזה. תנין אחד קרא שספר עקבות של אלף ארנבים על האי, שני ספר אלפיים. הם התחילו להתווכח, התווכחו וספרו מחדש. בסוף הארנב בעצמו התערב והציע להם:

"תנינים, אני אספור אתכם ותראו שמספרכם קטן מאלה של הארנבים. ואחר כך נתחיל לריב."

התנין הזקן עצם את עיניו והתחיל לחשוב. האחרים הפסיקו להתרוצץ על החוף ורק הסתכלו עליו. ובסוף התנין הזקן הכה בזנבו בחול לאות הסכמה. ואז הארנב אמר להם לשכב זה ליד זה לכל רוחב הניגר עד החוף שממול. התנינים נשכבו כך והארנב התחיל ללכת על גבם, כשהוא מכה קלות בראשו הירוק של כל אחד שמעליו הוא עובר וסופר:

"אחד.. שתיים.. שלוש.. ארבע..." וכך

הוא עבר עד לגדה השנייה של הנהר, אותה הגדה שממנה לקח אותו העגור אל האי. הוא דלג עוד קצת יותר רחוק, הוציא את לשונו מול התנינים כדי להראות להם איך רימה אותם.

יותר הם כבר לא ראו אותו.